

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344276384/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

gurer ragede op i Aftenen, dette Spil af sære Instrumenter om mig paa alle Kanter, var overbevist om, at der skal Vid til at leve i Verden, have den sejrige Følelse af Kunsten, der sparer Mennesket for at løbe lange Veje efter intetsigende Glæder – Kunsten, som kun vil fange det, der er Blomsten af Livet, *det*, der giver Aand og Tone.

Trrrr – rm! Trrrr – rm! Trrrr – rm!

Det var Buldret af en hastig og utaalmodig Tromme, som nede fra den anden Ende af Haven pludselig meldte med høj Røst, at Parken skulde lukkes, at det var Aften, og at det var Tid for alle og enhver at bryde op fra sine Kunstbetragtninger. Hver Gang jeg hører en Tromme her i Frankrig, er det, som om jeg i mig genfornemmer Pulsslaget fra fortidige Revolutioner og Krige, der har bedækket det te Folk lige saa rigt med Gloire, som dets Anlæg og offentlige Pladser er bedækkede med Marmor og Bronze.

Trrr – rm! I første Nu syntes man maaske, at disse Hvirvler brød lidt plebejisk ind i Idyllen. Et rask, et utrætteligt og ubønhørligt Signal, der forkynder, at nu er der Alvor paa Færde. Trrr – rm! Det er kun en Konge, der skal afsættes. Trrr – rm! det er en Republik, der skal indføres. Trrr – rm! det er Folkets Røst, der byder endelig en Gang at få lidt Orden paa Sagerne. Trrr – rm! det er kun muntert, resolut; aldeles ikke plebejisk. Et Øjeblik Beslutsomhed – og bag efter kan Kunsten tage fat paa ny og smykke alle Parker og Pladser, og Menneskeaanden kan atter digte og drømme . . .

Ti Minutter senere laa Jardin du Luxembourg tyst og lukket bag sit høje, stolte Jærngitter, en fyrstelig Hemmelighed midt i det oplyste og larmende Quartier Latin.

Boulevard St. Michel stiger, mellem sine to Rækker af Træer, fra Seineoen, hvor Justitspaladset, Notre-Dame og mange andre, historiske Ting ligger, mageligt op over Bakke til Luxembourghaven; og paa begge Fortoves Asfalt slentrer i Solskin og Regn, ved Dag og ved Nat det gladeste Proletariat, man i denne Verden kan tænke sig. Hvis de unge Piger, man her om Aftenen hører pludre, raabe, synge med hæse, franske Stemmer, ikke har store Rigdomme at bortodsle paa smukke Kjoler og Hatte og slet ingen Ting har til at købe Sko for, saa véd de til Gengæld at pynte sig paa flatterende Maade med lidt: en original Pibestrimmel, en Sløjfe, en Stump Baand! Og de bærer Stad-